

והייתי שם

עופר אשכנזי

יהיה טוב... זו הייתה האווירה אז בשנות ה-90 אחרי חתימת הסכמי אוסלו. למרות הכל, יהיה בסדר... למרות גל פיגועי הטרור ששטף את המדינה באמצע שנות ה-90, ככל שהתקדם תהליך אוסלו. ככה חשבתי לעצמי אז. בסופו של דבר הנהגה בוגרת ואחראית תצליח להתמודד עם הסערה... ומי אם לא רבין מדור תש"ח יצליח לנווט את מדינת ישראל לחוף מבטחים.

אבל היה שם משהו אחר.

היו שם עננים של סערה, שבהתחלה נראו רחוקים ולא רציניים כמו ערפל של בוקר שמסתיר קצת את האופק. עננים של הסתה אשר הפכו להיות שחורים יותר ויותר ככל שהתקדם תהליך אוסלו. רוחות של שנאת אחים ששרקו וסימנו התקרבות של סופה מסוכנת קטלנית ומפחידה.

בהפגנות שנערכו אז בכל רחבי הארץ, המפגינים צעקו 'רבין בוגד' והניפו שלטים בהם נראה ראש הממשלה הנבחר עוטה כפייה ומחבק את יאסר ערפאת. במקומות אחרים צרחו המתלהמים 'רבין רוצח' ותלו את תמונתו לבוש כקצין נאצי במדי SS. רבנים מכובדים ערכו טקסים בהם קיללו את רבין וייחלו למותו, והמונים צעקו בכיכרות "בדם ואש את רבין נגרש".

ואז... במוצאי שבת ה-4 לנובמבר 1995, התקיימה עצרת תמיכה בתהליך אוסלו וביוזמת השלום שהוביל רבין. **כן לשלום, לא לאלימות** זה היה שם העצרת... והייתי שם עם החברה שלי. מכיוון שידענו שצפויים להגיע המונים בחרנו לחנות רחוק וללכת ברגל כדי לא להיתקע בפקקים, והחניתי את המכונית בחניון בתשלום של בית החולים איכילוב.

היו שם המונים, שמילאו את כיכר מלכי ישראל בתל אביב, והאווירה הייתה אווירה של קרנבל מלא שמחה, אופטימיות וחיוכים. פתאום כאילו ענני הסערה השחורים של החודשים האחרונים התפזרו והתחושה המתוקה של 'יהיה טוב' חזרה לפעום בלבבות.

עמדנו רחוק מהבמה כי הכיכר הייתה מלאה, ואחרי שהסתיימו השירים והתחילו הנאומים לא הצלחנו לשמוע כלום... אז החלטנו לחזור הביתה. הוצאנו את המכונית מהחניון באיכילוב, ונסענו הביתה לדירה בת"א... נסיעה של כמה דקות שבמהלכה צחקנו והרגשנו שלקחנו חלק מאירוע היסטורי חשוב... וכשהגענו הביתה פתחנו טלוויזיה וגילינו ש - 5 דקות אחרי שיצאנו מאיכילוב בדרך הביתה, רבין נכנס לחדר הניתוחים של איכילוב עם שיר לשלום בכיס החולצה וכדור בלב... נכנס, ולא יצא משם יותר.

שלום או אלימות ... כן או לא.